

Arrest

nr. 56 509 van 23 februari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 23 december 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 2 december 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, op dezelfde datum aan verzoeker ter kennis gegeven.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. FLORIO, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 oktober 2010 dient verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten, vergezeld van zijn echtgenote en zijn minderjarige kinderen.

Uit het Eurodac-verslag van 29 december 2009 blijkt dat verzoeker en zijn echtgenote in Polen een asielaanvraag hebben ingediend op 12 december 2007.

Op 22 oktober 2010 richten de Belgische autoriteiten een verzoek tot terugname aan Polen op grond van artikel 16.1, e van de Europese Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de

behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna afgekort: Dublin-II-verordening).

Op 26 november 2010, maar bij schrijven van 29 november 2010, gaan de Poolse autoriteiten akkoord met de terugname van verzoeker.

Voor verzoeker wordt een doorlaatbewijs afgeleverd voor de overdracht naar Polen om zich aldaar aan te melden vóór 1 februari 2011.

Op 2 december 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), ter kennis gebracht aan verzoeker op dezelfde dag. Dit is de bestreden beslissing waarvan motivering luidt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

*aan de genaamde M. A.
geboren te G., op (in) 05.03.1982
van nationaliteit: Rusland (Federatie van)
die een asielaanvraag ingediend heeft.*

REDEN VAN DE BESLISSING:

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16(1)d van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene, zijn echtgenote en kinderen vroegen op 01.10.2010 asiel in België. Vingerafdrakenonderzoek toont aan dat de betrokkene op 12.12.2007 asiel vroeg in Polen. De betrokkene bevestigde dit tijdens zijn verhoor. Hij stelde dat hij een tijdelijke verblijfsvergunning verwierf in Polen, maar geen financiële steun kreeg. Begin 2008 zouden de betrokkene en zijn gezin vanuit Polen zijn teruggekeerd naar Tsjetsjenië om in september 2010 vandaar via ondermeer Wit-Rusland en Polen naar België te reizen. We merken op dat de betrokkene geen enkel bewijs aanbrengt van zijn vermeende verblijf buiten het grondgebied van de Lidstaten van begin 2008 tot september 2010. Op 22.11.2010 werd door onze diensten een verzoek tot terugname gericht aan de bevoegde Poolse instanties. In ons verzoek werd meegedeeld dat de betrokkene verklaarde te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Op 26.11.2010 stemden de Poolse instanties in met ons verzoek op grond van artikel 16(1)e van Verordening 343/2003. Dit bewijst dat ze geen geloof hechten aan de verklaringen van de betrokkene.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij een asielaanvraag in België indiende. De betrokkene antwoordde dat hij België verkoos omdat hij zou hebben vernomen dat het goed is in België. We benadrukken dat het volgen van de betrokkene in zijn keuze van het land waar hij asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten.

We benadrukken dat de Poolse instanties op 26.11.2010 op grond van artikel 16(1)e van Verordening 343/2003 instemden met de terugname van de betrokkene en de behandeling van zijn asielaanvraag. Polen ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Lidstaten, waaronder dus ook België. Polen kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als

vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

Polen kent onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering kent. Verder kunnen -indien nodig- voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. We merken op dat de betrokkene tijdens zijn verhoor geen vrees uitte tegenover de Poolse instanties. Hij verklaarde wel dat hij in 2007 een verblijfsvergunning in Polen verwierf, maar geen financiële steun kreeg. De betrokkene specificeerde niet welk verblijfsstatuut hij precies verwierf, maar indien het de subsidiaire bescherming betreft is het de betrokkene toegestaan in Polen te verblijven, te werken en huisvesting te zoeken. De Poolse instanties zijn er, gezien het verblijfsstatuut van de betrokkene, niet toe gehouden de betrokkene huisvesting of werk aan te bieden. Er is geen enkele aanleiding om te stellen dat de Poolse instanties de artikels 26 (toegang tot werk), 28 (toegang tot sociale voorzieningen) en 26 (toegang tot gezondheidszorg) van Europese richtlijn 2004/83/EG niet zouden naleven.

Volgens de bepalingen van Richtlijn 2003/9/EG aan de betrokkene en zijn gezin in hun hoedanigheid van kandidaat-vluchteling de nodige opvang en zorgen zullen worden verstrekt. We merken op dat Polen de Europese regelgeving ter zake in nationale wetgeving omzette. De Belgische instanties gaan er dan ook van uit dat Polen deze regelgeving zal respecteren. Bovendien kan de betrokkene in geval dat de Poolse instanties in gebreke zouden blijven de naleving via gerechtelijke weg afdwingen.

De betrokkene verklaarde naast zijn echtgenote en kinderen een familielid -een oom- in België te hebben. We merken op dat dit familielid niet kan worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2, i) van Verordening 343/2003. Er zijn ook geen elementen, die aanleiding geven om te stellen dat de betrokkene omwille van bepaalde redenen, zoals vermeld in artikel 15(2) van Verordening 343/2003, afhankelijk zou zijn van dit familielid.

Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand stelde de betrokkene gezondheidsproblemen te hebben. Hij brengt echter geen attesten of andere elementen aan, die deze verklaarde problemen staven.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat er geen aanleiding is om te stellen dat een overdracht aan Polen in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt ook besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Poolse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16(1)e van Verordening 343/2003.

Een terugkeer naar Polen kan door onze diensten worden georganiseerd. De Poolse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene (indien betrokkene van deze mogelijkheid wenst gebruik te maken) zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht aan Polen (indien betrokkene wenst beroep te doen op dit aanbod door onze instanties) in de beste omstandigheden zal worden uitgevoerd.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Poolse instanties."

Op 7 december 2010 dient verzoeker een aanvraag in op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) om machtiging tot verblijf wegens ernstige medische problemen.

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker het volgende aan:

"Schending van het artikel 26, 28 en 26 van de Europese richtlijn 2004/83/EG, van artikel 3.2., 3.4, 45, 16 en 19.2 van de verordening 343/2003 van de artikelen 51/5, 62 en 71/3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen; artikel 3 Europees verdrag voor de Rechten van de mens, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting.

Manifeste beoordelingsfout

Dat verweerder in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, het artikel 1, par. A, al. 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; van artikel 16.1 van de verordening 343/2003 van de artikelen 51/5, en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: artikel 8 Europees verdrag voor de Rechten van de mens en de zorgvuldigheidsverplichting schendt en een manifeste beoordelingsfout begaat, wanneer deze stelt dat de asielaanvraag van verzoeker onontvankelijk is zonder voldoende inhoudelijke toetsing naar verzoekers vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, bij een terugkeer naar Polen.

Doordat de bestreden beslissing stelt:"

(...)

"Terwijl de bestreden beslissing niet motiveert dat bij terugkeer naar Polen onderzocht is.

Zodat

De bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is naar de vrees van verzoeker in Polen.

Dat zelfs EU burgers in de mogelijkheid zijn om in België asiel aan te vragen.

Dat deze mogelijkheid niet werd toegepast op verzoeker nochtans een niet EU onderdaan.

Dat dit uiteraard een ongelijkheid uitmaakt en de wettigheid schendt.

Dat Polen een democratisch land is voor EU onderdanen maar voor derdelanders er een gevaar kan zijn.

Bij arrest van 21 december 2009 vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) een weigering van de Belgische verantwoordelijkheid over een asielaanvraag (bijlage 26quater), omdat de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) ten onrechte niet was ingegaan op de verklaringen van verzoekende partij.

Bestuurshandelingen moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd, dat de motivering zijnde de juridische en de feitelijke overwegingen dient te worden vermeld die aan de beslissing ten grondslag liggen en deze motivering moet afdoende zijn. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat om beroep in te stellen.

Polen biedt aan derde landers geen werkgelegenheid aan of andere omkadering. Zij worden aan hun lot overgelaten. Dit is een gegeven en Polen blijft in gebreke daaraan te verhelpen.

De beslissing is niet afdoende gemotiveerd in de mate de verwerende partij er zich tot beperkt de argumenten van verzoekende partij te noteren, doch geen besluit neemt noch positief, noch negatief; (...)"

De verzoekende partij derhalve tegen de beslissing beroep aantekent.

Dat blijkt dat mijn verzoekende partij bij repatriatie naar Polen een terugkeer naar het land van herkomst deze vrees voor een vernederende behandeling wel degelijk mogelijk is.

Dat bovendien elke instantie bescherming ook de "protection subsidiaire subsidiaire" dient te controleren (cfr. het discours van Prof. Dr. Carlier in dit verband.)

Dat het recht op leven van artikel 2 EVRM niet alleen behoort tot de meest fundamentele rechten van het EVRM, waarvan geen enkele afwijking is toegestaan in vredetijd, maar beschermt bovendien, samen met het verbod van foltering van artikel 3 EVRM, één van de meest fundamentele waarden die

de democratische staten die de Raad van Europa vormen (Hof Mensenrechten 27 september 1995 (McCamil/Verenigd Koninkrijk) Publ. Eur. Court HR.R 1996, Senek nr. 324).

Dat hoewel de verdragsluitende Staten het recht hebben om de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren en noch het Europese Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens noch de Aanvullende Protocolen ervan het recht op politiek asiel bevestigen, moet nochtans in principe aangenomen worden dat artikel 3 EVRM één van de grondbeginselen van de democratische samenlevingen huldigt, door de foltering of de onmenselijke en vernederende straffen of behandelingen in absolute termen te verbieden. Het is niet anders wanneer voornoemd artikel 3 van toepassing is inzake uitzetting. Dat zelfs de intriges van de persoon in kwestie hoe onaanvaardbaar en gevaarlijk ze ook mogen zijn, kunnen niet in aanmerking worden genomen. De bescherming die door voornoemd artikel 3 wordt verzekerd is dus ruimer dan die voorzien in artikel 33 van het Internationaal Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen. De uitzetting zou bijgevolg artikel 3 E.V.R.M schenden zolang hij een ernstig risico loopt op folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen (Hof Mensenrechten, 17 december 1996, (Ahmed/Oostenrijk), Rev.Dr. étr. 1997, 88).

Dat verweerder in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekers, het artikel 71/3 van Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de zorgvuldigheidsverplichting schendt en een manifeste beoordelingsfout begaat, wanneer deze stelt dat zonder afdoende motivering ivm de persoonlijke situatie van verzoeker een bevel wordt gegeven.

De vrees die verzoekende partij heeft voor een vernederende behandeling wordt bevestigd in recente mensenrechtenrapporten.

Dat verzoekende partij zich dan ook niet kan verzoenen met de inhoud van de bestreden beslissing.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen. Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid. Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

Dat verweerder derhalve een manifeste beoordelingsfout maakte door de persoonlijke situatie van verzoeker niet correct te onderzoeken en de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekers derhalve, niet afdoende motiveerde.

De motivering van de beslissing waarbij aan verzoekende partij het bevel wordt gegeven faalt derhalve volledig."

Verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

"In een enig middel beroep verzoeker zich op een schending van art. 26 en 28 van de Europese richtlijn 2004/83/Eg, art. 3.2, 3.4, 4.5, 16 en 19.2 van de Dublin II-verordening, art. 51/5, 62 en 72/3 van de wet van 15 december 1980, art. 3 EVRM, art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, de rechten van verdediging en het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens zou het bestuur een manifeste beoordelingsfout gemaakt hebben.

Verzoeker stelt dat er een onvoldoende inhoudelijke toetsing is geweest van zijn vrees voor een terugkeer naar Polen. De bestreden beslissing zou niet motivering dat de vrees onderzocht werd. Verzoeker verwijst naar een arrest van 21 december 2009 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin een bijlage 26 quater werd vernietigd, omdat niet was ingegaan op verzoekers verklaringen.

Verzoeker stelt dat Polen derdelanders geen werk geeft en dat zij aan hun lot worden overgelaten.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker nooit gewag heeft gemaakt van een persoonlijke vrees voor een terugkeer naar Polen tijdens zijn Dublinverhoor. Een verwijzing naar het vernietigingsarrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen d.d. 21 december 2009 lijkt desgevallend evenmin dienstig.

De bewering dat Polen derdelanders geen werk zou geven en hen aan hun lot zou overlaten wordt voorgedaan als een gekend feit, terwijl verzoeker hier geen enkel begin van bewijs van naar voren brengt.

Verzoeker toont thans niet evenmin aan dat zijn vrees voor een terugkeer naar Polen gegrond zou zijn. Hij laat na enig stuk bij te brengen die zijn bewerkingen zouden kunnen staven.

Het enig middel is om die redenen niet ernstig.”

De Raad wijst erop dat de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan zij werd genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet, toegelicht dat de Belgische autoriteiten niet verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Poolse autoriteiten toekomt, dat verzoeker in het bezit is van een verblijfsvergunning afgeleverd door de Poolse overheid en dat de Poolse overheid op datum van 26 november 2010 heeft ingestemd met de vraag tot overname van verzoeker.

De Raad besluit derhalve dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). In de mate dat verzoeker stelt dat de motivering incorrect is en er een manifeste beoordelingsfout wordt gemaakt, dient het middel onderzocht te worden in het kader van de naleving van de materiële motiveringsplicht en de toepassing van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 16.1 van de Dublin-II-Verordening.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1. Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk, overeenkomstig artikel 50, 50bis, 50ter of 51, een asielaanvraag indient, gaat de Minister of zijn gemachtigde, met toepassing van Europese regelgeving die België bindt, over tot het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.

Te dien einde kan in een welbepaalde plaats worden vastgehouden voor de tijd die hiervoor strikt noodzakelijk is, zonder dat de duur van de vasthouding of de opsluiting een maand te boven mag gaan:

1° de vreemdeling die beschikt over een verblijfsvergunning of een reisdocument houdende een visum of een visumverklaring, waarvan de geldigheidsduur verstreken is, uitgereikt door een Staat die gebonden is aan Europese regelgeving betreffende het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, of

2° de vreemdeling die niet beschikt over de in artikel 2 bedoelde binnenkomstdocumenten en die volgens eigen verklaringen verbleven heeft in een dergelijke Staat, of;

3° de vreemdeling die niet beschikt over de in artikel 2 bedoelde binnenkomstdocumenten en waarbij de afname van vingerafdrukken overeenkomstig artikel 51/3 erop wijzen dat hij in een dergelijke Staat verbleven heeft.

Wanneer wordt aangetoond dat de behandeling van een verzoek tot overname of terugname van een asielzoeker buitengewoon complex is, kan de termijn van vasthouding of opsluiting door de minister of zijn gemachtigde verlengd worden met een periode van een maand.

Onverminderd het eerste lid, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag die is ingediend door iemand die tijdelijke bescherming geniet en op grond daarvan gemachtigd is in het Rijk te verblijven.

Indien de vreemdeling binnen de vijftien dagen na verzending geen gevolg geeft aan een oproeping of een verzoek om inlichtingen, wordt hij geacht afstand gedaan te hebben van zijn asielaanvraag.

§ 2. Zelfs wanneer krachtens de criteria van Europese regelgeving die België bindt, België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, kan de minister of zijn gemachtigde op elk ogenblik beslissen dat België verantwoordelijk is om het verzoek te behandelen. Het verzoek waarvan België de behandeling op zich moet nemen of waarvoor het verantwoordelijk is, wordt behandeld overeenkomstig de bepalingen van deze wet.

§ 3. Wanneer België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek, richt de Minister of zijn gemachtigde zich onder de voorwaarden bepaald bij Europese regelgeving die België bindt, tot de verantwoordelijke Staat met het verzoek de asielzoeker over te nemen of opnieuw over te nemen.

Wanneer de asielzoeker aan de verantwoordelijke Staat overgedragen dient te worden, kan de Minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk weigeren en hem gelasten zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze Staat aan te melden.

Wanneer de Minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden.

Te dien einde kan de vreemdeling in een welbepaalde plaats opgesloten of vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de overdracht, zonder dat de duur van de hechtenis of van de vasthouding één maand te boven mag gaan. Er wordt geen rekening gehouden met de duur van de in § 1, tweede lid, bedoelde vasthouding of opsluiting."

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van voormeld artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling of een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag op basis van de wettelijke criteria. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, wordt deze lidstaat om de terugname van de asielzoeker verzocht. Het is deze lidstaat die dan verder instaat voor de behandeling van de asielaanvraag. In dit proces gaat de gemachtigde van de staatssecretaris op geen enkel ogenblik na of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.

- Indien wordt beslist dat België verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, wordt de nieuwe asielaanvraag het voorwerp van een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, door de commissaris- generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Gelet op het voorgaande kan in het middel niet dienstig de schending opgeworpen worden van artikel 1, (A) 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, aangezien dit de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken, toegekend door artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet overstijgt.

Zodoende kan verzoeker zijn kritiek dat zijn asielaanvraag onontvankelijk wordt verklaard zonder voldoende inhoudelijke toetsing naar zijn vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, bij een terugkeer naar Polen, niet dienstig voeren.

In de bestreden beslissing wordt immers geenszins uitspraak gedaan over de asielaanvraag van verzoeker, noch over de toekenning van een mogelijk subsidiaire beschermingsstatuut. Er wordt slechts bepaald welk land verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielverzoek. *In casu* blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker bij zijn aanvraag verklaarde dat hij reeds asiel aanvroeg in Polen. Bijgevolg is Polen met toepassing van de Europese regelgeving de verantwoordelijke lidstaat, vermits verzoeker vanuit Polen naar België reisde en artikel 16.1 van de Dublin-II-Verordening bepaalt dat de

lidstaat die krachtens deze verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek, verplicht is een onderdaan van een derde land wiens verzoek is afgewezen en die zich ophoudt in een andere lidstaat zonder daarvoor toestemming te hebben gekregen, volgens de in artikel 20 bepaalde voorwaarden terug te nemen. Verzoeker kan dan ook niet dienstig voorhouden dat de door hem aangevoerde rechtsregels en rechtsbeginselen geschonden zijn wanneer de verwerende partij zijn asielaanvraag onontvankelijk verklaart zonder voldoende inhoudelijke toetsing naar verzoekers vrees voor vervolging bij een terugkeer naar Polen, aangezien er *in casu* geen sprake is van het onontvankelijk verklaren van een asielaanvraag. Evenmin toont verzoeker een schending aan van artikel 16.1 van de Dublin-II-Verordening, noch kan verzoeker volhouden dat zijn asielaanvraag diende te worden overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en dat de subsidiaire beschermingsstatus diende te worden onderzocht.

Verzoeker toont geen schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet of artikel 19.2 van de Dublin-II-Verordening.

In zoverre verzoeker van mening is dat er een ongelijkheid en onwettigheid bestaat nu EU-burgers in de mogelijkheid zijn om in België asiel aan te vragen en dat deze mogelijkheid niet toegepast wordt op hem, zijnde een niet EU-burger, kan hij niet gevolgd worden. Immers is het inderdaad zo dat EU-burgers asiel kunnen aanvragen in België, doch dit geldt eveneens voor niet EU-burgers. Het feit dat België niet verantwoordelijk is voor de aanvraag van verzoeker is het gevolg van de Dublin-II-Verordening.

De Raad ziet niet in op welke manier een ongelijkheid of een onwettigheid zich voordoet. Bovendien is het de Raad niet duidelijk op welke schending van de door hem aangehaalde wetsbepalingen verzoeker hiermee doelt.

Verzoeker toont niet aan in welke mate artikel 3.2 of 3.4 van de Dublin-II-Verordening door de bestreden bepaling werden geschonden. Voor zover verzoeker in zijn enig middel de schending van artikel 45 van de Dublin-II-Verordening aanvoert, dient te worden opgemerkt dat voornoemd wetsartikel niet bestaat, waardoor de opwerping ervan juridische grondslag mist. Voor zover verzoeker hiermee artikel 4.5 van de verordening wenste aan te voeren, dient te worden opgemerkt dat verzoeker nalaat uiteen te zetten op welke wijze hij deze bepaling geschonden acht.

Verzoeker stelt dat Polen een democratisch land is voor EU onderdanen maar voor derdelanders een gevaar kan zijn. Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing zijn vrees voor een terugkeer naar Polen had dienen te onderzoeken, daar er een risico is van repatriëring en hij hierbij een risico loopt op een vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker tijdens het Dublin-interview op 24 juni 2009 op de vraag of er een specifieke reden is waarom hij precies in België zijn asielaanvraag wil indienen, antwoordde dat hij vernam dat het in België goed is. Verzoeker heeft op geen enkele wijze aangegeven dat hij in de periode dat hij in Polen verbleef in gevaar verkeerde. Hij stelt enkel dat hij niet kon leven zoals normale mensen leven en dat hij problemen had met de autoriteiten. Echter, verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij het slachtoffer zal zijn van een daadwerkelijke en persoonsgerichte vervolging in de zin van de Conventie van Genève bij een terugkeer naar Polen. Tevens dient te worden aangestipt dat verzoeker op geen ogenblik tijdens de procedure heeft verduidelijkt dat hij ervoor vreest te worden gerepatriëerd vanuit Polen naar zijn land van herkomst en op deze manier zouden vrezen voor zijn leven of er in zijn hoofd een reëel risico zou bestaan op een mensonterende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het kan de verweerder dan ook niet ten kwade worden geduid hierover niet te hebben gemotiveerd. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verweerder op elk van de door verzoeker aangehaalde argumenten is ingegaan en uitgebreid heeft gemotiveerd waarom deze geen aanleiding vormen om gelet op de artikelen 3, § 2, 7 en 15 van de Dublin-II-Verordening de asielaanvraag in België te behandelen.

Wat een schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet verzoeker doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Het is aan verzoeker die dergelijk risico aanvoert, om zijn beweringen te staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering, een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling of een

eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM geschonden kan worden, volstaat niet om van een schending van artikel 3 van het EVRM te kunnen spreken. Uit de gegevens zoals ze terug te vinden zijn in het administratief dossier kan geenszins afgeleid worden dat verzoekers leven in gevaar is bij een terugkeer naar Polen. Eveneens dient te worden vastgesteld dat verzoeker het risico op repatriëring niet aannemelijk maakt. Verzoeker heeft zelf verklaard over een tijdelijk verblijfsrecht in Polen te beschikken. Hij is op eigen initiatief naar België vertrokken, zodat zijn vrees voor repatriëring ongelooftwaardig is.

Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing een schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt. Evenmin toont verzoeker met zijn betoog een schending van artikel 2 van het EVRM aan. Verzoeker toont met deze argumenten evenmin aan dat Polen niet veilig is voor hem.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet ingaat op de specifieke motivering van de bestreden beslissing. Niettegenstaande verzoeker in zijn betoog verschillende malen herhaalt dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is, blijft hij in gebreke dit *in concreto* aan te duiden. Nergens in zijn verzoekschrift toont verzoeker aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het treffen van de bestreden beslissing is uitgegaan van de verkeerde feitelijke gegevens, deze niet correct zou hebben beoordeeld of op kennelijk onredelijke wijze of op onzorgvuldige wijze tot het besluit kwam dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielaanvraag.

Het bestaan van een manifeste beoordelingsfout noch de schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 16.1 van de Dublin-II-Verordening worden door verzoeker aannemelijk gemaakt.

Wat betreft de aangevoerde schending van de rechten van verdediging verzuimt verzoeker *in concreto* aan te tonen op welke wijze de bestreden beslissing deze bepalingen schendt, zodat het middel betreffende de schending van voormelde bepalingen onontvankelijk is.

In zoverre verzoeker de schending aanvoert van artikel 71/3 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat verzoeker nalaat uiteen te zetten op welke wijze hij deze bepaling geschonden acht. Tevens wijst de Raad erop dat voornoemd wetsartikel niet bestaat, waardoor de opwerping ervan tevens juridische grondslag mist. Het enig middel is, in zoverre verzoeker de schending van artikel 71/3 van de Vreemdelingenwet opwerpt, onontvankelijk.

In zoverre verzoeker in zijn uiteenzetting van het middel laat uitschijnen dat de bestreden beslissing ook nog een schending van artikel 8 van het EVRM zou inhouden, merkt de Raad op dat verzoeker nalaat uiteen te zetten waaruit de schending van artikel 8 van het EVRM dan wel zou bestaan, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Verzoekende partij toont niet aan in welke mate artikel 26 of artikel 28 van de Europese Richtlijn 2004/83/EG door de bestreden beslissing zou zijn geschonden.

Het enig middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig februari tweeduizend en elf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU